
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 7/1(61), 88-93

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. APLIKANT ADWOKACKI NIE MOŻE ŻAĐAĆ PODDANIA GO EGZAMINOWI ADWOKACKIEMU W INNEJ IZBIE ADWOKACKIEJ NIŻ TA, DO KTÓREJ NALEŻY

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 listopada 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 11 października 1962 r. odmawiającej skierowania wyżej wymienionego w celu złożenia egzaminu adwokackiego do Rady Adwokackiej w C,

postanowił:

odwołanie apl. adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

(...) Wniosek skarżącego o poddanie go egzaminowi w innej Izbie Adwokackiej niż ta, do której należy, nie znajduje oparcia w żadnym przepisie prawnym. Jest w ogóle nie do pomyślenia, aby kandydat mający się poddać egzaminowi mógł wybierać według swego uznania komisję egzaminacyjną instytucji czy uczelni, w której egzamin ma składać, i uchylać się w ten sposób od egzaminu przed organem powołanym do przeprowadzenia tego egzaminu zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Samo zgłoszenie tego rodzaju wniosku świadczyć musi nie tylko o niezajomości przepisów o egzaminach adwokackich, ale także o niedostatecznym poczuciu więzi i zależności korporacyjnej oraz o zrównoważeniu zgłaszającego taki wniosek.

W tym stanie rzeczy odwołanie, jako oczywiście bezzasadne, nie może być uwzględnione.

2. NIEZŁOŻENIE PRZEZ APLIKANTA ŚLUBOWANIA MIMO WZYWANIA GO DO TEGO PRZEZ RADĘ ADWOKACKĄ NIE UPRAWNIA RADY ADWOKACKIEJ DO SKREŚLENIA GO Z LISTY APLIKANTÓW ADWOKACKICH Z POWOŁANIEM SIĘ NA ART. 73 UST. 1 PKT 2 U. O U.A.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 9 listopada 1962 r.)

3. BRAK PODSTAW PRAWNYCH DO WYDAWANIA PRZEZ ORGANA
ADWOKATURY ZAŚWIADCZEŃ STWIERDZAJĄCYCH, ŻE DANA OSOBA MA
KWALIFIKACJE DO UZYSKANIA WPISU NA LISTĘ ADWOKATÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 30 listopada 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. Y od uchwały Rady Adwokackiej w C z dn. 11 października 1962 r. odmawiającej wydania zaświadczenia o posiadaniu kwalifikacji do uzyskania wpisu na listę adwokatów.

postanowił:

odwołanie ob. Y pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Obywatel Y wniósł do Rady Adwokackiej w C podanie o wydanie mu zaświadczenia, że ma kwalifikacje do uzyskania wpisu na listę adwokatów. Zaświadczenie to jest mu potrzebne do uzyskania wpisu na listę radców prawnych, prowadzoną przez Okręgową Komisję Arbitrażową w C.

Do podania swego ob. Y załączył zaświadczenie Okręgowej Komisji Arbitrażowej w C z dnia 29.IX.1962 r. stwierdzające, że jest on zatrudniony w tej Komisji od dnia 15.X.1953 r. do chwili obecnej, przy czym na stanowisku arbitra okręgowego — od dnia 1.VIII.1956 r.

Na podstawie tego zaświadczenia ob. Y żądał od Rady Adwokackiej w C wydania mu zaświadczenia, że staż jego pracy w charakterze arbitra okręgowego w okresie 6 lat kwalifikuje go — stosownie do art. 43 pkt 3 u. o u. a. — do uzyskania wpisu na listę adwokatów.

Rada Adwokacka w C uchwałą z dnia 11 października 1962 r. odmówiła wydania żadanego zaświadczenia, uważając za mylny pogląd ob. Y, jakoby sama praca na stanowisku arbitra w Państwowej Komisji Arbitrażowej uzasadniała kwalifikacje z art. 43 pkt 3 u. o u. a., gdyż oprócz tej pracy przez co najmniej trzy lata niezbędne jest uprzednie posiadanie kwalifikacji sędziowskich. Zdaniem Rady Adwokackiej „jednoczesne łączenie ułatwionej i wyjątkowej możliwości uzyskania kwalifikacji sędziowskich na podstawie ustawy o ustroju sądów powszechnych z uzyskaniem możliwości wyjątkowego wpisu na listę adwokacką na tej samej podstawie byłoby wnioskowaniem *a minori ad maius*, które nie było chyba zamierzone przez ustawodawcę w art. 43 ust. 3 u. o u. a. i prowadziłyby do niczym nie uzasadnionego uprzywilejowania osób pracujących na wymienionych w ustawie stanowiskach w Państwowych Komisjach Arbitrażowych, a to w konfrontacji z sędziami”.

Od tej uchwały ob. Y wniósł odwołanie, w którym dowodzi, że spełnia wymagania z art. 43 pkt 3 u. o u. a., gdyż uzyskał najpierw kwalifikacje sędziowskie przez fakt zajmowania stanowiska arbitra okręgowego przez okres 3 lat od 1.VIII.1956 r. do dnia 1.VIII.1959 r., a przez następne 3 lata pozostawał nadal na stanowisku arbitra okręgowego.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Obywatel Y bezpodstawnie żąda od organów adwokatury zaświadczenia, że ma kwalifikacje do uzyskania wpisu na listę adwokatów.

Rozważania merytoryczne na temat, czy samo zajmowanie stanowiska arbitra okręgowego przez okres 6 lat czyni zadość wymaganiom z art. 43 pkt 3 u. o u.a., byłyby aktualne i niezbędne dopiero wówczas, gdyby ob. Y ubiegał się o wpis na listę adwokatów i gdyby Rada Adwokacka w C miała w myśl art. 46 ust. 1 u.o u.a. zdecydować o wpisie na listę adwokatów. Dopiero wtedy powstałby taki stan, że Rada Adwokacka, zgodnie ze swoją argumentacją prawną wywiedzioną w zaskarżonej uchwale, odmówiłaby wpisu ob. Y na listę adwokatów wskutek braku ustawowych wymagań, argumentacja zaś ta podlegałaby kontroli instancyjnej Ministra Sprawiedliwości.

Mgr Y ubiega się jednak nie o wpis na listę adwokatów, lecz o stwierdzenie przez organa adwokatury, że ma on kwalifikacje do uzyskania takiego wpisu. Żądanie wydania takiego zaświadczenia nie jest uzasadnione żadnym przepisem ustawy o u.a. i nie da się też ono wyprowadzić z jakiegokolwiek innego przepisu prawnego.

Z istoty zaświadczenia wynika, że może ono stwierdzać jedynie fakty. Taką też treść i taki charakter ma zaświadczenie wydane ob. Y przez Okręgową Komisję Arbitrażową. Obywatel Y żąda natomiast od organów adwokatury, aby na podstawie stanu faktycznego zaświadczonego przez Okręgową Komisję Arbitrażową wydały — dla celów wpisu na listę radców prawnych — swoją ocenę prawną, rozstrzygającą o posiadaniu kwalifikacji do uzyskania wpisu na listę adwokatów. Do tego organa adwokatury nie są powołane, jeśli chodzi o osoby, które nie ubiegają się o wpis na listę adwokatów.

Żądanie wydania omawianego zaświadczenia nie znajduje też uzasadnienia w uchwale Nr 533 Rady Ministrów z dnia 13.XII.1961 r. w sprawie obsługi prawnej przedsiębiorstw państwowych, zjednoczeń oraz banków państwowych (Mon. Pol. Nr 96, poz. 406). Jeżeli ob. Y chce się ubiegać o wpis na listę radców prawnych na podstawie swojego stażu pracy w Państwowej Komisji Arbitrażowej, to jego rzeczą jest przedstawić dyrektorowi przedsiębiorstwa dokumenty wymagane w § 9 ust. 2 tej uchwały i stwierdzające, że spełnia on wymagania określone w § 6 lub § 7, a rzeczą prezesa właściwej Komisji Arbitrażowej będzie dokonanie oceny, czy tym wymaganiom ob. Y odpowiada. Organa adwokatury nie mają żadnej podstawy do wydania ob. Y jakichkolwiek w tej mierze zaświadczeń lub ocen.

Z tych założeń wychodząc, należało odwołać ob. Y pozostawić bez uwzględnienia, nie wdając się w rozstrzygnięcie merytorycznej słuszności jego wywodów.

4. ZGŁOSZENIE PRZEZ ADWOKATA BĘDĄCEGO CZŁONKIEM ZESPOŁU ADWOKACKIEGO ZAPRZESTANIA PROWADZENIA PRAKTYKI ADWOKACKIEJ POCIĄGA ZA SOBĄ KONIECZNOŚĆ SKREŚLENIA Z LISTY CZŁONKÓW ZESPOŁU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 30 listopada 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w D z dnia 21 września 1962 r. w przedmiocie wyjaśnienia,

czy zgłoszenie przez adwokata będącego członkiem zespołu adwokackiego zaprzestania prowadzenia praktyki adwokackiej pociąga za sobą konieczność wystąpienia z zespołu,

uchwalił:

na zasadzie art. 32 ust. 1 pkt 3 u. o u.a. wyjaśnić, że zgłoszenie przez adwokata będącego członkiem zespołu adwokackiego zaprzestania prowadzenia praktyki adwokackiej pociąga za sobą skreślenie z rejestru członków zespołu.

Uzasadnienie

W piśmie do Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 września 1962 r. Rada Adwokacka w D zwróciła się z prośbą o zmodyfikowanie wzoru oświadczenia, które zgodnie z zarządzeniem NRA powinno być odbierane od wszystkich adwokatów zgłaszających zamiar zaprzestania prowadzenia praktyki. Zdaniem Rady Adwokackiej w D nie ma potrzeby, aby adwokat — mimo zaprzestania na pewien czas praktyki — musiał wystąpić z zespołu, którego jest członkiem, gdyż w razie wznowienia praktyki mogłoby to utrudnić mu ponowne przyjęcie do zespołu.

Modyfikacja wzoru oświadczenia miałyby nastąpić w tym sensie, że w pełnym brzmieniu byłoby ono stosowane tylko względem tych adwokatów, którzy likwidując praktykę adwokacką, zgłosiliby jednocześnie wystąpienie z zespołu.

Zaniechanie praktyki przez adwokata, który by pozostawał nadal członkiem zespołu, pociągałoby za sobą jedynie zdjęcie z tablicy zespołu tabliczki informacyjnej z nazwiskiem danego adwokata.

Rozważając powyższą sprawę, Wydział Wykonawczy doszedł do następujących wniosków:

Sprawa poruszona w piśmie Rady Adwokackiej sprowadza się do zagadnienia, czy adwokat zgłaszający zaprzestanie prowadzenia praktyki może pozostawać w dalszym ciągu członkiem zespołu adwokackiego. Zagadnienie to należy rozstrzygnąć w sensie negatywnym.

W myśl art. 68 u. o u.a. adwokaci mogą łączyć się w zespoły adwokackie w celu wykonywania zawodu. W związku z tym nie do przyjęcia jest możliwość pozostawania na liście członków zespołu adwokata, który oświadcza, że zaprzestaje prowadzenia praktyki adwokackiej, gdyż byłoby to sprzeczne z celem zespołu, z jego istotną treścią. Z pojęciem bowiem zespołu łączy się nierozzerwalnie aktywna praca członków zespołu, dla członków więc nominalnie tylko figurujących na liście, a w rzeczywistości nie prowadzących praktyki adwokackiej, nie ma miejsca w zespole adwokackim.

Powołana w piśmie Rady Adwokackiej okoliczność, że wystąpienie z zespołu może utrudnić adwokatowi zaprzestającemu prowadzenia praktyki ponowne przyjęcie go do zespołu, jest okolicznością uboczną, która nie może mieć żadnego wpływu na zasadnicze rozstrzygnięcie zagadnienia.

5. RADA ADWOKACKA MA PRAWO NIE ZALICZYĆ DO CZASU APLIKACJE ADWOKACKIEJ OKRESU, W KTÓRYM APLIKANT ADWOKACKI FAKTYCZNIE NIE WYKONYWAŁ CIĄŻĄCYCH NA NIM OBOWIĄZKÓW, W ZWIĄZKU Z CZYM BYŁ NAWET POSTAWIONY PRZEZ ZESPÓŁ DO DYSPOZYCJI RADY ADWOKACKIEJ. W WYPADKU TAKIM OKRES ODBYWANIA APLIKACJI ADWOKACKIEJ ULEGA ODPOWIEDNIEMU PRZEDŁUŻENIU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 30 listopada 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 12 września 1962 roku w przedmiocie niezaliczenia jednego roku aplikacji,

postanowił:

odwołanie apl. adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Obywatel X został wpisany na listę aplikantów adwokackich Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w A na podstawie uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 8 maja 1959 r., ślubowanie złożył w dniu 19 czerwca 1959 r., a z dniem 13 lipca 1959 r. rozpoczął aplikację adwokacką w Zespole Adwokackim Nr 3 w A. W piśmie z dnia 29 czerwca 1962 r. apl. adw. X prosił o dopuszczenie go do egzaminu adwokackiego w najbliższej sesji egzaminacyjnej, ponieważ w dniu 15 lipca 1962 r. upływa 3-letni okres jego aplikacji adwokackiej.

Rada Adwokacka w A postanowiła nie zaliczyć apl. adw. X jednego roku aplikacji adwokackiej i w związku z tym odmówiła dopuszczenia go do egzaminu adwokackiego. W uzasadnieniu uchwały Rada Adwokacka powołuje się na to, że apl. adw. X, przy wykonywaniu swych obowiązków aplikanta adwokackiego, nie przejawiał zainteresowania tą pracą i w czasie aplikacji wykonywał trzy radcostwa prawne bez zgody Rady Adwokackiej, co również uniemożliwiało prawidłowe wykonywanie obowiązków aplikanta adwokackiego.

Od tej uchwały apl. adw. X wniósł w przepisany termin odwołanie, w którym przyznał, że w początkowym okresie aplikacji istotnie ujawniły się w jego postępowaniu „pewne uchybienia”, jednakże później poprawił się, wobec czego zarzut jego złej pracy aplikanckiej nie jest uzasadniony, do oceny zaś stopnia jego przygotowania do zawodu adwokata powołana jest Komisja Egzaminacyjna, a nie Rada Adwokacka.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Z akt personalnych apl. adw. X wynika, że kierownik Zespołu Adwokackiego Nr 3 w A, do którego to zespołu apl. adw. X został przydzielony, już 21 stycznia 1960 r. załżył się w piśmie, że środki wychowawcze zastosowane do apl. adw. X nie odniosły żadnego skutku i że wykazuje on brak zainteresowania ciężącymi na nim obowiązkami. To samo powtórzył jego patron w piśmie z dnia 26 stycznia 1960 r.

Pismem z dnia 22 kwietnia 1960 r. kierownik Zespołu Adwokackiego Nr 3 w A, stawiając apl. adw. X do dyspozycji dziekana Rady Adwokackiej w A, prosił

o odwołanie gđ z Zespołu, gdyż w dalszym ciągu wykazuje on brak poczucia obowiązkowości i zdyscyplinowania, a jego stosunek do adwokatów w zespole jest często lekceważący. Dopiero w opinii z 25 sierpnia 1960 r., a więc po przeszło rocznej aplikacji adwokackiej — patron jego stwierdził, że apl. adw. X wykazuje poprawę stylu pracy i że jakkolwiek osiągnięte przez niego wyniki nie są zadowalające, to jednak dało się u niego zauważyć zrozumienie tego, że dotychczasowa jego postawa była niewłaściwa.

W tym stanie rzeczy Rada Adwokacka w A miała pełną podstawę do tego, by na zasadzie art. 78 u. o u.a. uznać, że początkowy okres aplikacji adwokackiej X był tego rodzaju, iż okresu tego nie należało mu zaliczyć do przepisanej ustawą 3-letniego okresu aplikacji adwokackiej, gdyż dopiero po roku aplikacji adwokackiej zaczął on wykazywać poprawę. Nie przejawiał on przedtem obowiązkowości tak dalece, że Zespół Adwokacki nie chciał widzieć go u siebie w charakterze aplikanta adwokackiego.

Ponieważ ten stan rzeczy trwał nieco więcej niż rok, przeto Rada Adwokacka w A słusznie doszła do wniosku, że apl. adw. X nie można zaliczyć do aplikacji adwokackiej okresu niewłaściwego odbywania aplikacji adwokackiej. Natomiast dalszy okres aplikacji adwokackiej trwający od sierpnia 1960 r., a więc po roku aplikacji, wykazał poprawę postępowania i pracy apl. adw. X, wobec czego nie zachodzą przeszkody, ażeby ten czas aplikacji (czyli pozostałe dwa lata aplikacji adwokackiej) uznać za aplikację prawidłową.

Z tych więc przyczyn należało odwołanie pozostawić bez uwzględnienia.